

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně P.S.**, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 11. března 2014, čj. 6236/14/5000-14302-711315,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj čj. 1399800/13/2301-24802-403263 ze dne 26. 8. 2013. Finanční úřad pro Plzeňský kraj uvedeným rozhodnutím rozhodl podle § 119 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu a v 18-ti specifikovaných případech zamítl návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím správce daně na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období: IV. čtvrtletí 2004, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2005, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2006, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2009, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2010 a I. čtvrtletí 2011. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dne 6.6.2013 podala žalobkyně žádost o obnovu řízení z důvodů uvedených v § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu u výše uvedených rozhodnutí správce daně. V žádosti uváděla, že správce daně vycházel při stanovení daně ze skutečností, které byly vytvořeny v důsledku protiprávního jednání jiných osob, neboť rozhodnutí správce daně bylo učiněno na základě

padělaného dokladu, a to řádného daňového tvrzení, které bylo podepsáno jinou osobou namísto žalobkyně. Správce daně dne 26.8.2013 svým rozhodnutím zamítl návrhy na povolení obnovy řízení z důvodu uplynutí subjektivní lhůty stanovené v § 118 odst. 2 daňového řádu u všech řízení, u kterých byla podána žádost obnovy. U 14-ti řízení správce daně navíc konstatoval též uplynutí objektivní lhůty upravené v § 119 odst. 4 daňového řádu. Odvolací finanční ředitelství konstatovalo, že žalobkyně zřejmě během subjektivní lhůty odvozovala od ústního jednání uskutečněného dne 14.3.2013, kdy zástupce žalobkyně si pořídil v rámci nahlížení do spisu snímky veškerého spisovného materiálu týkajícího se daně z přidané hodnoty a daně z příjmu fyzických osob. Správce daně však nepovažoval tento den za relevantní pro zjištění důvodů obnovy, neboť již 6.2.2013 zástupce odvolatelky rovněž nahlížel do totožného spisovného materiálu. Z vyjádření žalobkyně v rámci ústního jednání konaného ve věci žádosti o povolení obnovy dne 20. srpna 2013 a z podaného návrhu na obnovu řízení nepochybně vyplynulo, že žalobkyně si byla vědoma svých daňových povinností, vztahujících se k jí prováděné podnikatelské činnosti v předmětných zdaňovacích obdobích a tyto povinnosti plnila prostřednictvím manžela a účetní a nemohla tedy tvrdit, že nevěděla, že jejím jménem jsou daňová přiznání podávána a tato daňová přiznání údajně ani nepodepisovala. Žalovaný konstatoval, že v odvolání proti rozhodnutí správce daně, žalobkyně nevyvrací právní závěry správce daně o uplynutí subjektivní a objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení a neuváděla nová tvrzení nebo nové důkazy svědčící o podání návrhu na obnovu řízení ve lhůtě podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Návrhy na obnovu řízení byly žalobkyní podány po uplynutí subjektivní lhůty pro podání návrhu upravené v § 118 odst. 2 daňového řádu, což ani žalobkyně nečinila sporným, a proto podle žalovaného postupoval správce daně v souladu se zákonem, když návrh jako nedůvodný zamítl. Žalovaný správci daně pouze vytkl, že v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvedl, že u rozhodnutí uvedených ve výroku o povolení obnovy pod bodem č. 1 – 11 již objektivní lhůta uplynula. Jedná se přitom o 8 platebních výměrů na daňové penále podaných v roce 2007 a 2008 a 3 platební výměry na úrok z prodlení vydané v roce 2009. Vzhledem k povaze institutu je předepisované penále vázáno promlčecí lhůtou k vybrání a vymáhání daně podle § 70 zák. o správě daní a poplatků. Promlčecí lhůta počala běžet u platebních výměrů pod body 1-4 od 31.12.2005, u platebních výměrů pod body 5-8 od 31.12.2006 a u platebních výměrů pod body 9-11 od 31.12.2007. Lhůty byly přerušeny úkonem směřujícím k vybrání daně podle § 70 odst. 2 zák. o správě daně a poplatků a to v případě platebních výměrů 1-7 výzvou k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě ze dne 24.10.2008, v případě platebního výměru č. 8 výzvou k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě ze dne 15.6.2009 a v případě platebních výměrů č. 9-11 výzvou k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě ze dne 17.9.2009. V důsledku vydání výzev k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě počaly běžet 6-ti leté lhůty k promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek znovu ode dne 31.12.2008 a 31.12.2009. Vzhledem k přechodným ustanovením plynoucích z § 264 odst. 5 daňového řádu ode dne nabytí účinnosti nového daňového řádu, tj. zák. č. 280/2009 Sb. se posuzuje lhůta pro promlčení vybrat a vymáhat daňový nedoplatek podle ustanovení daňového řádu upravující lhůtu pro placení daní, přičemž okamžik počátku běhu této lhůty i účinky právních skutečností majících vliv na běh lhůty, které nastaly před účinností daňového řádu, se posuzují podle zákona o správě daně a poplatků. Z tohoto důvodu dosud u předmětných platebních výměrů na penále uvedených ve výroku rozhodnutí o povolení obnovy pod body 1-11 nemohla uplynout lhůta pro placení daní, tedy objektivní lhůta pro povolení obnovy řízení. V případě rozhodnutí uvedených v rozhodnutí o povolení obnovy pod body 12-14

žalovaný konstatoval marné uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu, tedy uplynutí objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení.

Žalovaný, který se vypořádal s jednotlivými odvolacími důvody, dospěl k závěru, že rozhodnutí správce daně o povolení obnovy řízení obsahuje řádné odůvodnění, ze kterého vyplývá, že správce daně návrh odmítl z důvodu jeho opožděnosti a nad rámec se správce daně vyjádřil k nedůvodnosti návrhu na obnovu řízení a vypořádal se s důvody pro obnovu řízení tvrzenými žalobkyní.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, ve které tvrdila, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků a daňový řád, zákon č. 280/2009. Konkrétně tvrdila, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť

- nepřezkoumal, zda správce daně při svém postupu směřujícím k vyměření daně postupoval podle § 31 odst. 2 až odst. 7 a odst. 8 písm. c) zák. o správě daně a poplatků,
- nepřezkoumal, zda platební výměry mají všechny náležitosti stanovené zákonem o správě daní a poplatků
- nepřezkoumal, zda daňový subjekt V.S. prováděl podnikatelskou činnost v provozovnách, kde měl provádět podnikatelskou činnost žalobce
- nepřezkoumal, zda správce daně postupoval v souladu s § 33 odst. 11 zák. o správě daně a poplatků a v souladu s pokynem Ministerstva financí ČR č. D-5 o registraci daňových subjektů
- nepřezkoumal, zda rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 26.8.2013 vydala oprávněná úřední osoba
- nepřezkoumal, zda totéž rozhodnutí nevydala vyloučená úřední osoba.

Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný porušil při projednání odvolání žalobkyně právní předpisy, neboť

- hodnocení skutkového stavu žalovaným je v rozporu s předpisy hmotného i procesního práva, konkrétně v rozporu se zák. č. 586/1992 Sb., zák. 551/1991 Sb., zák. 337/1992 Sb. a zák. č. 280/2009 Sb.

Žalobkyně dále tvrdila, že hodnocení skutkového stavu je v rozporu s interními předpisy daňové správy, a to pokynem Ministerstva financí ČR č. D-5 spisovým řádem, kterým byl správce daně provádějící registraci žalobce vázán při vedení spisové služby a organizačním řádem správce daně, který rozhodoval v I. stupni a podpisovým řádem správce daně.

Žalobkyně tvrdila, že postup žalovaného při přezkoumání nicotnosti napadeného rozhodnutí je v rozporu se zák. č. 280/2009 Sb. a zák. č. 337/1992 Sb., neboť žalovaný vůbec neposuzoval možnou nicotnost jednotlivých platebních výměrů správce daně. Žalobkyně se domnívá, že uvedené platební výměry jsou nicotné, neboť nikdy nebyla platně registrována k dani z příjmů ani k dani z přidané hodnoty. Žalobkyně dále tvrdila, že v řízení nebyly

provedeny navržené důkazy, které by mohly osvědčit protiprávní jednání osob při podávání daňových přiznání za žalobkyni.

Žalobkyně dále tvrdila, že rozhodnutí žalovaného vydala podjatá úřední osoba, která nebyla seznámena s obsahem spisu s tím, že tento individuální správní akt neodpovídá její vůli. Ze správního spisu se žalobkyni nepodává, že byl spis předán jiné úřední osobě za účelem vydání napadeného rozhodnutí v souladu s § 12 odst. 4 daňového řádu.

Žalobkyně tvrdila, že žalovaný vedl správní spis v rozporu se zák. č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, neboť jednotlivé listiny, které byly založeny do spisu v listinné podobě, neobsahují jednoznačný identifikátor a dokument, který by měl obsahovat úplný přehled listin založených ve správním spisu žalovaného je neúplný.

Žalobkyně se domnívala, že rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo postiženo vadami, neboť skutkový stav, který byl základem pro vydání napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise - § 76 odst. 1 soudního řádu správního a současně byly podstatným způsobem porušeny ustanovení o řízení před správním orgánem, které měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného a předcházející rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj zrušil a aby soud rozhodl o nákladech řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že dílčí specifikované námitky nebyly uplatněny žalobkyní v odvolacím řízení. Zdůraznil, že správce daně projednával návrh žalobkyně na povolení obnovení řízení, který musí být dostatečně odůvodněn a podložen důkazy, aby mu mohlo být vyhověno. Správce daně v tomto směru neprovádí žádná vlastní šetření a je pouze na daňovém subjektu, aby předložil konkrétní důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení a tím i důvodnost návrhu na povolení obnovy řízení. V opačném případě správce daně návrh na povolení obnovy řízení zamítne. Správce daně nemá povinnost v řízení o povolení obnovy řízení sám vyhledávat důkazy o důvodech pro obnovu řízení a pouze posuzuje návrh na povolení obnovy řízení a předložené důkazy. Hlavním důvodem pro zamítnutí návrhů na obnovu řízení bylo uplynutí subjektivní 6 měsíční lhůty k podání návrhu plynoucí z § 118 odst. 2 daňového řádu. K námitce týkající se registrace k dani z příjmů žalovaný zdůraznil, že takto námitka nemá žádný vztah k předmětné věci. K další námitce týkající se výtky, že žalovaný před rozhodnutím nepřezkoumal, zda rozhodnutí správce daně z 26.8.2013 vydala oprávněná úřední osoba, žalovaný zdůraznil, že tato námitka žalobkyní v odvolacím řízení uplatněna nebyla. Případná vada podpisu písemného vyhotovení správního rozhodnutí spočívající v podpisu jinou osobou přitom nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, neboť k vydání rozhodnutí je věcně příslušný správní orgán, nikoliv určitá úřední osoba.

K námitce žalobkyně na rušení konkrétních právních předpisů při projednání odvolání žalobkyně žalovaný zdůraznil, že tvrzení spočívá pouze v obecném výčtu právních předpisů bez bližší konkretizace.

K námitce, že žalovaný neprovedl žalobkyni navržené důkazy, které by mohly osvědčit protiprávní jednání osob při podávání daňových přiznání za žalobkyni, žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nekonkretizovala, o jaké navržené důkazy se jedná. Pokud důkazy byly míněny spisy Policie ČR, pak žalovaný zdůraznil, že s touto otázkou se plně vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v rozsahu jeho str. 7 odkázal. Žalovaný dále zdůrazňoval, že v odvolacím řízení nebylo prováděno dokazování a proto nemohlo být porušeno právo žalobkyně seznámit se s novými důkazy, ani práva k nim se vyjádřit, jak vyplývá z § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný komplexně odmítl důvodnost námitek týkajících se neúplného zjištění skutkového stavu věci a zdůraznil, že hlavním důvodem pro zamítnutí návrhu na obnovu řízení bylo uplynutí subjektivní 6 měsíční lhůty pro podání návrhu ve smyslu § 118 odst. 2 daňového řádu a v případech rozhodnutí uváděných pod body 12. až 14. výroku správce daně též pro uplynutí objektivní lhůty pro povolení obnovy uvedené v § 148 daňového řádu. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Projednání věci před krajským soudem

Jednání o žalobě proběhlo v nepřítomnosti žalobkyně, která souhlasila s jednáním v její nepřítomnosti. Setrvala na podané žalobě a požádala o přiznání práva na náhradu nákladů řízení představovaných odměnou svému tehdejšímu právnímu zástupci.

Odvolací finanční ředitelství v průběhu jednání setrvalo na právní argumentaci obsažené v odůvodnění žalobou přezkoumávaném rozhodnutí, uplatněné žalobní námítky označilo za nedůvodné a navrhlo, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při projednávání žaloby soud vycházel ze zásady, že správní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek, které jsou stanoveny soudním řádem správním, zákonem č. 150/2002 Sb. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vedeném podle § 65 a násl. s.ř.s. je proto i v souzeném případě na žalobkyni, aby v zákonné lhůtě soustředila důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu není všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a zákonnosti rozhodování správních orgánů, ale je vždy na fyzické nebo právnické osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu a je rovněž na vůli této osoby, jaká pochybení označí za podstatná. Správní soudnictví je tak ovládáno zásadou dispoziční vyjádřenou v § 75 odst. 2 s.ř.s. a soud přezkoumává napadený výrok rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, které jsou v rámci základních náležitostí žaloby definovány v § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle tohoto zákonného ustanovení žaloba kromě obecných náležitostí podání uvedených v § 37 odst. 2 a 3 musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce nápadné výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Uvedením

takovýchto žalobních bodů vymezuje rámec požadovaného soudního přezkumu. Žalobní body se musejí proto vázat na okruh právních otázek v rovině hmotné i procesní, které správní orgán řeší v rámci předmětu vedeného řízení. Smyslem uvedených žalobních bodů je jednoznačně postavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek pro definování žalobních bodů je proto naplněn i zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního orgánu tak, aby bylo zřejmé v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 4As 3/2008-78 ze dne 24.8.2010 publikovaného na www.nssoud.cz).

Předmětem řízení před správními orgány byl návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení, opírající se o tvrzení žalobkyně, že jednotlivá rozhodnutí, u kterých bylo navrhováno povolení obnovy řízení, byla učiněna na základě padělaného nebo pozměněného dokladu ve smyslu § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Ve smyslu § 118 daňového řádu návrh na povolení obnovy řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v I. stupni, návrh lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení a v návrhu musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.

Podle § 119 odst. 4 daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Žalobkyně v žalobě v části II./1 vytýkala správci daně neúplné zjištění skutkového stavu věci. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že předmětem řízení se správcem daně byl návrh žalobkyně na povolení obnovy jednotlivých řízení ukončených pravomocným rozhodnutím správce daně v jednotlivých zdaňovacích obdobích od 1.10. 2004 do 31.3.2011. Návrhem žalobkyně na povolení obnovy řízení bylo zahájeno první stadium obnovy řízení, ve kterém se posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení. Příslušným k provedení této fáze obnovy řízení je správce daně, který rozhodl ve věci jako poslední, což v souzeném případě byl Finanční úřad pro Plzeňský kraj. Řízení o návrhu o obnově řízení je ovládáno zásadou dispoziční a obnova řízení se povolí pouze v případě, pokud subjekt, který obnovu řízení navrhuje, prokáže splnění zákonem stanovených procesních podmínek a pokud prokáže i důvody k provedení obnovy, které jsou specifikovány v § 117 odst. 1 písm. a) až d) daňového řádu. V souzeném případě žalobkyně navrhla povolení obnovy řízení proto, že v jednotlivých řízeních byla rozhodnutí učiněna na základě padělaného nebo pozměněného dokladu. Z obsahu návrhu na povolení obnovy, který byl k výzvě správce daně dalším podáním žalobkyně doručeným správci daně dne 11.7.2013 doplněn a ze skutečností, které uvedla žalobkyně při ústním jednání o návrhu na povolení obnovy řízení před správcem daně vyplynulo, že podle žalobkyně správní orgán měl při vyměřovacím řízení v jednotlivých případech vycházet z listin, které žalobkyně jako oprávněná osoba nikdy nepodepsala a těmito listinami měla být jednotlivá daňová tvrzení, na jejichž základě vznikla žalobkyni povinnost uhradit daň z přidané hodnoty v inkriminovaných zdaňovacích obdobích. Průběh řízení o návrhu

žalobkyně doložil, že žalobkyně nenavrhla právně relevantní důkazy, kterými by prokázala naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Žalovaný ani správce daně I. stupně nebyli vázáni povinnostmi zjistit úplně skutkový stav, neboť to byla právě žalobkyně, která jako subjekt podávající návrh na povolení obnovy řízení byla povinna tvrdit skutečnosti, které prokazují naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení a k těmto tvrzením byla povinna navrhnout právně relevantní důkazy. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav věci, soud proto vyhodnotil jako nedůvodné.

V žalobě v části II./2 žalobkyně tvrdila, že žalovaný porušil při projednání odvolání vůči rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj právní předpisy a uvedl výčet zákonů a výčet interních předpisů, které měly být takto porušeny. K tomuto žalobnímu tvrzení soud opět poukazuje na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., které definuje jednu ze základních náležitostí žaloby a zakládá požadavek, aby uplatněné žalobní body byly vymezeny jednoznačně se současným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu, což soud v tomto žalobním tvrzení postrádá. Z takto uplatněných žalobních bodů není zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek by se měl soud věci zabývat a žalobní tvrzení je nedůvodné.

V části II./2 pod bodem d) žalobkyně vytkla žalovanému, že při přezkoumávání rozhodnutí správce daně postupoval v rozporu se zák. č. 280/2009 Sb. daňovým řádem a se zák. č. 337/1992 Sb. zák. o správě daní a poplatků. Žalovaný podle žalobkyně neposuzoval možnou nicotnost jednotlivých platebních výměrů správce daně, neboť žalobkyně nikdy nebyla platně registrována k dani z příjmů ani k dani z přidané hodnoty. Totožné výtky uplatnila žalobkyně v odvolání vůči rozhodnutí správce daně I. stupně, žalovaný tento odvolací důvod posuzoval a dospěl k závěrům plynoucím z odůvodnění žalobou přezkoumávaného rozhodnutí na jeho str. 5. K tomu žalovaný konstatoval, že při ústním jednání u správce daně dne 20. srpna 2013 žalobkyně do protokolu tvrdila, že přihlášku k registraci daně z přidané hodnoty sama podepsala, čímž popřela své předchozí tvrzení, že nikdy nevyplnila a ani nepodepsala přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty. Žalovaný rovněž konstatoval v napadeném rozhodnutí, že žalobkyní tvrzená nicotnost rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty bude řešena v samostatném řízení. Žalovaný se proto otázkou nicotnosti napadeného rozhodnutí správce daně zabýval a se stejnou námitkou, kterou uplatnila žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správce daně, se také vypořádal. Z tohoto důvodu žalobní bod v tomto rozsahu nebyl soudem shledán důvodným.

V žalobě v části II./2 bod e) žalobkyně tvrdila, že v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení nebyla seznámena se zjištěnými skutečnostmi a neměla možnost ke skutkovým zjištěným a důkazům se vyjádřit. K tomuto žalobnímu tvrzení se soud plně ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že žalovaný jako odvolací orgán neprováděl v rámci odvolacího řízení dokazování a proto odvolací orgán nebyl povinen před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a umožnit žalobkyni, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřila. Žalobní tvrzení mířící v tomto případě na porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu soud vyhodnotil ve shodě se žalovaným jako nedůvodné.

V žalobě v části II./2 část f) žalobkyně tvrdila, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy, které by mohly osvědčit protiprávní jednání osob při podávání daňových

přiznání za žalobkyni a vytkla žalovanému, že postup při odmítnutí provádění důkazů nebyl řádně odůvodněn. Po přihlédnutí k průběhu řízení o návrhu na povolení obnovy řízení soud shledal, že žalovaný se s otázkou provádění důkazů navržených žalobkyní vypořádal v přezkoumávaném rozhodnutí v jeho odůvodnění na str. 7 ve vztahu k pátému odvolacímu důvodu. Žalovaný zde konstatoval, že navržený důkaz označený jako skutečnosti nacházející se ve spise čj. KRPP-81735-43/TČ-2013-030581 nelze považovat za konkrétní důkazy prokazující opodstatněnost a důvodnost návrhu na povolení obnovy řízení. Další pokus o důkazní návrh přednesla žalobkyně při ústním jednání dne 20.8.2013, kdy uváděla, že ze spisu orgánu činného v trestním řízení by správce daně mohl zjistit informace o rozsahu provozování její podnikatelské činnosti. Tento důkazní návrh a ani odkaz na budoucí znalecký posudek zpracovaný policejním orgánem o pravosti podpisů žalobkyně na daňových přiznání žalovaný nevyhodnotil jako důkaz existence důvodů pro povolení obnovy řízení, neboť tyto důkazy v době podání návrhu a rozhodování o návrhu nebyly ještě k dispozici. Soud shledal, že žalovaný se s jednotlivými důkazy a jednotlivými úvahami o možnosti provedení dalších důkazů vypořádal dostatečným způsobem a tvrzení žalobkyně o procesním pochybení žalovaného v tomto směru nebylo shledáno soudem důvodným.

Žalobkyně v žalobě v části II./3 tvrdila, že rozhodnutí žalovaného vydala podjatá úřední osoba. Při posuzování tohoto žalobního bodu soud z obsahu správního spisu shledal, že v průběhu řízení o návrhu na povolení obnovy řízení žalobkyně neuplatnila námitku podjatosti žádné úřední osoby žalovaného a v průběhu tohoto řízení nevyvstaly žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnost o nepodjatosti úřední osoby stojící v čele správce daně. Z toho důvodu soud vyhodnocuje toto žalobní tvrzení jako nedůvodné.

Žalobkyně v žalobě v části II./4 tvrdila, že žalovaný vedl správní spis ve věci odvolání žalobkyně v rozporu se zákonem č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě. Argumenty, kterými žalobkyně podpořila toto své tvrzení, soud shledal jako zjevně právně irrelevantní ve vztahu k předmětu řízení, které bylo před správcem daně a před žalovaným vedeno. Žalobkyní tvrzená procesní pochybení nejsou ani v případě jejich naplnění způsobila přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. při posuzování otázky naplnění či nenaplnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení. Tento žalobní bod byl soudem shledán nedůvodným.

V průběhu řízení o žalobě žalobkyně setrvala na provedení konkrétních důkazů, které specifikovala jednak v žalobě a jednak v dalším podání a jednak ve svém vyjádření ze 7.8.2014. Krajský soud ve shodě s ust. § 52 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že navržené důkazy neprovede, neboť žalobkyně měla svoji důkazní povinnost tvrdit a prokázat skutečnosti potvrzující naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení a skutečnosti, které v rámci tohoto důkazního břemene uváděla, správce daně I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích řádně vyhodnotili a odůvodnili. Prostor pro provádění důkazů týkajících se věci samé je přitom vymezen až v případném druhém stadiu obnovy řízení, bude-li v prvním stadiu obnova řízení povolena.

Na základě uvedených skutečností krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a straně žalované, která v řízení dosáhla úspěchu nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť tato náhrada nebyla žalovaným uplatněna.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková